

I. Prin contestația formulată, S.C. xxx invocă în susținerea cauzei, următoarele:

Societatea contestatoare consideră că „ în mod eronat agenții constatatori au considerat că s-au încălcat prevederile art. 21 din O.U.G. 297/2000 și art. 71 din L. 141/1997 [.....] întrucât S.C. xxx nu a schimbat destinația bunurilor importate respectând în totalitate prevederile art. 22 din L. 133/1999."

Face precizarea că „ utilizează bunurile importate, respectiv cele 195 de lăzi frigorifice, **în activitatea de servicii adică distribuția de înghețată**" și că în obiectul său de activitate „este cuprinsă atât activitatea de producție cât și activitatea de distribuție a înghețatei aferentă și ca element de finalitate a aspectului productiv, iar societatea dispune ca proprietar de logistică necesară desfășurării

activității de distribuție: mașini frigorifice pentru transportul și distribuirea înghețatei și bineînțeles lăzi frigorifice pentru stocarea și vânzarea produselor."

Societatea contestatoare mai susține că „, dacă agenții constatatori care au întocmit procesul verbal de control nr. xxx ar fi lecturat cuprinsul contractelor menționate în procesul verbal ar fi constatat cu ușurință că acestea **sunt contracte de distribuție și nu contracte de închiriere**" , precum și că „, distribuția este un serviciu prevăzut de art. 22 din L. 133/1999 în vederea dezvoltării activității proprii de producție și servicii."

S.C. xxx arată că natura juridică a contractelor încheiate cu beneficiarii „este cea a unui contract de distribuție ce rezultă în mod evident din cuprinsul acestora."

Astfel, face precizarea că există diferență între cele două contracte, astfel „contractul de închiriere presupune în mod obligatoriu plata unui preț determinat (chirie) în schimbul folosinței unui bun, în schimb contractul de distribuție presupune efectuarea chiar de către distribuitor a serviciului de distribuție a mărfii producătorului."

Mai precizează că „un element esențial al contractului de închiriere este chiria, element fără de care nu poate funcționa în mod juridic-natural un contract de închiriere" și că „acest aspect este reflectat și de faptul că nu se facturează către beneficiarul contractului chirie ci doar contravaloarea mărfii."

În susținerea contestației autoarea a mai depus la dosar declarațiile locatarilor (chiriașilor) din care „reiese în mod evident că au luat la cunoștință de faptul că nu au în folosință lada frigorifică și că ea se utilizează în procesul de distribuție al xxx"

II. Prin Procesul verbal de control nr. xxx, întocmit de inspectorii de specialitate ai Direcției Regionale Vamale - Serviciul supraveghere și control vamal, s-a stabilit în sarcina S.C. xxx o datorie vamală reprezentând drepturi de import în sumă totală de xxx lei, din care xxx lei taxe vamale, xxx lei dobânzi pentru taxele vamale, xxx lei penalități de întârziere aferente taxelor vamale, xxx lei taxă pe valoarea adăugată, xxx lei dobânzi și xx lei penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Aceste datorii vamale s-au stabilit ca urmare a considerării de către organele de control vamale că s-a schimbat, prin închirierea la diverși agenți economici, destinația lăzilor frigorifice importate cu scutire de plată a drepturilor vamale conform prevederilor art. 22 din Legea nr. 133/1999.

Conform prevederilor pct. 19 din H.G. nr. 244/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 133/1999 S.C. xxx. „era obligată să îndeplinească formalitățile legale privind importul bunurilor și să achite drepturile de import".

III. Din analiza documentelor aflate în dosarul cauzei și având în vedere motivația societății contestatoare, constatările autorității vamale și reglementările legale în vigoare în perioada calculării datoriilor vamale, se rețin:

Cauza supusă soluționării este dacă mărfurile importate în scutire de la plata taxelor vamale conform art. 22 din Legea nr. 133/1999, completată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 297/2000, pot beneficia de această facilitate în condițiile în care la controlul ulterior s-a constatat că acestea au fost închiriate diverșilor agenți economici.

În fapt, S.C. xxx a importat de la firma xxx 200 bucăți congelatoare tip ladă de capacitate 209 litri, conform facturilor externe nr. xxx emise de furnizorul extern și a Declarațiilor vamale de import definitiv nr. xxx.

La solicitarea importatorului, prin Declarațiile pe propria răspundere nr. xxx, bunurile importate au fost scutite de plata drepturilor vamale de import de către Biroul Vamal, conform art. 22 din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, care prevede că: „întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și care se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești sau străine.”

Importurile respective au fost scutite și de plata taxei pe valoarea adăugată conform art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/14.03.2000 privind taxa pe valoarea adăugată, care prevede că: „Sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată următoarele operațiuni:

B. Operațiuni de import: a) bunurile din import scutite de taxe vamale prin Tariful vamal de import al României, prin legi sau prin hotărâri ale Guvernului.(.....)”

Conținutul art. 22 din Legea nr. 133/1999 a fost preluat de art. 21¹ al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 297/30.12.2000 pentru completarea Legii nr. 133/1999, art. 22 fiind abrogat cu data de 1 ianuarie 2000 de art. II al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 215/29.12.1999 privind modificarea și completarea unor reglementări referitoare la taxa pe valoarea adăugată.

La controlul ulterior efectuat de organele vamale privind respectarea legislației vamale la aceste operațiuni de import, s-a constatat că S.C. xxx. a închiriat 195 bucăți din lăzile frigorifice importate, în baza contractelor de închiriere enumerate în anexele nr. 1 și 4 la actul de control, către diverși agenți economici pentru folosirea în activitatea lor de comerț cu încălcarea prevederilor art. 21¹ din Legea nr. 133/1999, completată de Ordonanța de urgență nr. 297/2000 pentru completarea Legii nr. 133/1999.

Referitor la susținerea societății contestatoare că „în mod eronat agenții constatatori au considerat că s-au încălcat prevederile art. 21 din O.U.G. 297/2000 și art. 71 din Legea nr. 141/1997” se rețin următoarele:

Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 133/1997 1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 244/15.02.2001 prevăd la pct. 14 că: „scutirile de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii, se acordă de către birourile vamale, pe baza unei declarații pe propria răspundere (.....), la pct. 15 că: „prin declarația pe propria răspundere se atestă că aceste importuri sunt destinate exclusiv dezvoltării activităților proprii de producție și servicii.”

Importatorul S.C. xxx, prin declarațiile pe propria răspundere date biroului vamal s-a obligat să folosească lăzile frigorifice importate numai pentru dezvoltarea activităților proprii de producție și servicii, lucru care nu s-a întâmplat, lăzile fiind închiriate diverșilor agenți economici care le-au folosit în propria activitate de comerț cu înghețată cumpărată de la furnizorul S.C. xxx.

Societatea contestatoare în mod greșit învinuiește organul de control vamal de neinterpretarea corectă a actelor normative, respectiv activitatea în care sunt utilizate bunurile în cauză, căutând să convingă de utilizarea lăzilor frigorifice în „activitatea de servicii”, adică „distribuția” de înghețată fără însă a face dovada în vreun fel a veniturilor obținute din activitatea de servicii prestate cu „ajutorul lăzilor frigorifice.”

De asemenea, nu s-a făcut dovada existenței în obiectul de activitate al societății a „distribuției de înghețată”, așa cum se precizează în contestație, din statutul societății rezultă numai „fabricarea înghețatei” la codul 1552.

Referitor la natura juridică a contractelor încheiate de societatea contestatoare cu beneficiarii și susținerea acesteia că sunt contracte de distribuție și nu contracte de închiriere, se rețin următoarele:

- S.C. xxx a folosit două modele de contract de închiriere cu conținut asemănător.

- Contractele încheiate prin care lăzile frigorifice au fost date în folosință unui număr de 195 comercianți sunt denumite clar „CONTRACT DE ÎNCHIRIERE LADĂ FRIGORIFICĂ” și nu de distribuție cum susține societatea contestatoare.

- În cuprinsul acestor contracte este prezentă clauza privind distribuția, dar nu de lăzi frigorifice ci de înghețată.

- Dacă lăzile frigorifice în cauză au fost închiriate fără plata chiriei, cum susține societatea contestatoare, atunci contractele au caracterul de contract de comodat (dat gratuit în folosință), ceea ce reprezintă tot o schimbare de destinație.

- Societatea contestatoare nu amintește deloc în cuprinsul contestației că la art. 1 din contractele de închiriere, încheiate în perioada 2001-2003, se stipulează clar că: „locatarul se obligă în contul chiriei să vândă prin magazinul/rețeaua proprie..... un volum minim de înghețată.....”, iar la pct. 1.2 din contractele de închiriere, încheiate în perioada 2004-2005, faptul că „locatarul, în contul chiriei este obligat să cumpere....., toată gama de înghețată xxx, de aici putându-se deduce clar faptul că *închirierea bunurilor are un preț, nu în bani ci în obligația de a vinde înghețata locatorului și, prin urmare, natura juridică a contractelor în cauză este de închiriere și nu de distribuție.*

Din analiza strictă a activității pentru care sunt utilizate bunurile importate în scutire de plata drepturilor vamale, se reține că acestea s-au închiriat de către societatea contestatoare la diverși agenți economici, fiind utilizate efectiv la punctele de desfacere ale locatarilor în activitatea de comerț a acestora, respectiv de vânzare a produsului înghețată și, ca atare, prin închirierea și activitatea în care au fost utilizate lăzile frigorifice importate, S.C. xxx a schimbat destinația bunurilor în cauză.

În acest sens societatea importatoare S.C. xxx era obligată, conform prevederilor punctului 19 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 133/1999, „să îndeplinească formalitățile legale privind importul bunurilor și să achite drepturile de import.”

Cât privește declarațiile făcute de locatari(beneficiari), acestea nu au relevanță în analiza și soluționarea contestației, nu sunt datate și înregistrate, fiind concepute și editate de către societatea contestatoare și numai semnate de locatari.

Mai mult, susținerea beneficiarilor că nu le sunt date în folosință este contrazisă de procesul verbal de predare- primire (anexa 1) care prevede că: „ în baza contractului nr..... locatorul predă locatorului spre folosință a unui nr.... lăzi frigorifice.....”.

De asemenea, contractele de închiriere precizează la pct. IV.6 că „locatarul se obligă să folosească lăzile frigorifice.....”, sau la art. 3 litera l) ca obligație „să restituie congelatorul.....în starea în care l-a primit, fără zgârieturi, deformări, uzuri datorate proastei folosințe.”

Față de cele prezentate s-a reținut că organul vamal a stabilit în mod legal în sarcina societății contestatoare taxele vamale, taxa pe valoarea adăugată, precum și dobânzile și penalitățile de întârziere aferente contestate, drept pentru care urmează să se respingă contestația ca neîntemeiată.

Pentru considerentele reținute, în temeiul art. 21¹ din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, cu completările ulterioare, coroborate cu prevederile punctelor 14, 15 și 19 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 133/1999, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 244/2001, al art 188 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în anul 2005, se

D E C I D E

Respingerea contestației formulată de S.C. xxx ca neîntemeiată.